

dre Ting gaaer man jo tilbunds; men derom skal jeg ikke udtale mig, skjøndt jeg vel kunde have en Mening derom — skulde være Skyld i, at Frederiksborg Stutteri ikke har udrettet Noget. Men hvem kan vel for Alvor paa-
 staae Eligt, naar vi vide, at indtil 1839, altsaa i Absolutismens Tid, fra 1562 til 1839, har der været fuldstændig Kv. Man indførte da Guldblod; hvem der var Skyld deri, veed jeg ikke, men jeg har hørt, at det var Hertugen af Augustenborg — jeg skulde forresten ikke have nævnt dette Navn, dersom det ikke tilfældigviis var nævnt i Forbindelse med denne Sag hist inde. Der er endvidere blevet hentydet til, at vi ikke vilde kunne faae Heste til let Kjøre- og Ridebrug, dersom vi ikke opretholdt et saadant Stutteri, det vil sige: smukke stadselige Heste; men jeg antager, at de Herrer, der ville have saadanne Heste, ogsaa have Raad og Midler til at skaffe sig saadanne. Dgaa er der blevet sagt, at det i Grunden kun var en lille Understøttelse, vi skulde give, og der er ligeledes sagt af den Mand, der havde den største Ære af at have præstet Liv i — jeg maa maaffee kalde det — det døde Stutteri, det er sagt af ham, at det kun var en ringe Brøkdeel, en reen Ubetydelighed i Forhold til det, som de Herrer, der skulde overtage Stutteriet, maatte udrede. Jeg siger: Lader os blive frie ogsaa for denne Ubetydelighed; det er rigtigt, at det kun er lidt, ja, det er lidt for dem, der have Lufinder i Hænderne, men for os, der kun verke med Skillingen og Dalere, er det ingen Ubetydelighed, at 3 til 4,000 Rd. foruden Esterkrav, — og man kan ikke indstaae for, at der ikke kommer Esterkrav, — gaae bort aarlig i Forbindelse med, at Hestene staae hen uden Rente, og i Forbindelse med de 15,000 Rd., der skulle anvendes til Bygningsvæsenet; dette siger jeg er ikke nogen Ubetydelighed eller noget lille Beløb. Der er sagt til Forsvar for Forslaget, at vi herved ikke gjorde Andet, end hvad vi saa jevnligt have gjort, nemlig at understøtte et privat Foretagende; men jeg kjender ikke til den Maade at understøtte et privat Foretagende paa. Denne Maade at understøtte paa kan efter min Erfaring anvendes f. Ex. paa Hedselsfaber eller Høiskoler, dem kan man give store Un-

derstøttelser, og naar man seer, at det gaaer heldigt, saa vær saa god, især naar det kan virke til Gavn for Smaafolk og Fattigfolk, thi dem maae vi efter min Opfattelse snarere understøtte. Men er det nu det, man vil gjøre her? Nei; paa ingen Maade, her, siger man, er Penge, dan et Selskab, men det kan muligviis friste Folk ind paa en Bet, som ikke passer for dem. Lad det imidlertid være deres Sag, men det er dog ikke den Maade, vi pleie at gaae frem paa ved Statsunderstøttelser. Jeg kan efterat have gjennemlæst Alt, hvad der er sagt om denne Sag, baade for og imod, paa ingen Maade troe, at Frederiksborg Stamtutteri i Grunden har havt nogen Deel i at holde Hesteavl i en forædlet Skikkelse. Det staaer at læse i Folkestingstidenden, hvad en anden Mand, Oberst Tscherning, — der imidlertid muligviis ikke er saa sagkyndig som den ærede første Taler — ved en anden Leilighed har sagt. Han meente, tværtimod den ærede Taler, at vor Hesteavl var gaaet meget frem, og han anførte: „Da jeg var 13 Aar, vare de fleste Heste lavere end jeg, men nu er jeg 69. Tommer høi, og nu ere de fleste Heste højere end jeg.“ Dette anførte han som Beviis, og i Virkeligheden troer jeg ikke, at naar vi lægge Bøgt paa, at Hestene skulle kunne bestille Noget og ikke alene skulle være til let Kjøre- og Ridebrug eller til Væddeløb, vi da skulle opretholde Stutteriet. Havde Lovforslaget været saaledes, at Ministeriet var kommet og havde sagt: Staten skal ikke ud med Noget, den skal Intet tabe, vi ville udbyde Stutteriet og see, om Noget vil overtage det, der skal gives 5,000 Rd. i Forpagtningsafgift for de 400 Tdr. Land, hvilket er det Normale, saa kunde jeg fristes til at sige: Lader os prøve paa det, skjøndt det er min Overbeviisning, at det ikke vil være til Hesteavlens Fremme, og ikke til Gavn for dem, der overtage det. Men saaledes foreligger Sagen ikke, og jeg kan derfor kun være en bestemt Modstander af den.

H. C. D. Müller: Idet jeg her tager Ordet i denne Sag, er det nærmest for at nedlægge en Protest imod, at Sagen hos